

igralnic, ki so velike, svetle in moderno opremljene, vsaka ima svoje sanitarije in pokrito teraso z izhodom na vrtčevsko igrišče.

Vzgojni koncept

Vrtec *Dobrega pastirja* upošteva načela in cilje predšolske vzgoje, ki jih določata 3. in 4. člen *Zakona o vrtcih*, hkrati pa je vzgojni koncept postavljen na temelje krščanskih vrednot.

Vzgojno-pedagoški cilji so: ustvarjati okolje, kjer se otroci počutijo varne, sprejete in ljubljene, otrokom približati temeljne krščanske vrednote, odkrivati in se navduševati nad lepoto stvarstva, učiti zdravo živeti, odkrivati in razvijati otrokove sposobnosti, vzbuditi zanimanje za umetnost, pomagati staršem pri vzgoji otrok in pokazati, da je življenje lepo. Želijo si, da bi se vsak otrok počutil edinstven in nepogrešljiv del celote in da bi kot vrtec soustvarjali lepo življenje vsakega posameznika ter celotne skupnosti.

Posebnosti programa

Otrokom želijo približati pisano besedo, zato je poseben prostor v vrtcu namenjen vrtčevski knjižnici, kjer bodo lahko otroci skupaj s starši prebirali in si izposojali kakovostne otroške knjige.

Pomembnost glasbene umetnosti bodo poudarjali z dnevnim poslušanjem klasične glasbe, prepevanjem in snemanjem otroških pesmi ter sodelovanjem z glasbeno šolo v Zavodu sv. Stanislava. Likovno področje bodo otroci spoznavali preko številnih tehnik risanja, slikanja in izdelovanja izdelkov.

Dnevne dejavnosti v vrtcu se bodo pogosto izvajale na prostem, na pokriti terasi, igrišču ali paviljonu, zato bodo otroci v neposrednem stiku z naravo.

Za dobro počutje otrok bodo skrbeli tudi s primernim gibanjem. Tako bodo v posameznih letnih časih spoznavali različne načine gibanja, športe in športne igre.

V vrtcu bodo izvajali tudi *Katehezo Dobrega pastirja*, v prav za to namenjenem in opremljenem prostoru – v atriju. ■

Nadškof Alojzij Šuštar je bil mož molitve

Lojze Šuštar (1920–2007) je kot prvi od desetih otrok doma na kmetiji trdo delal. Ob svojem očetu se je učil brati iz knjige stvarstva. Oče mu je govoril: »Vidiš, Lojze, globoko v zemljo je treba položiti seme. Nihče ga ne opazi. Pride zima in sneg vse prekrije. Za zimo pride pomlad, iz zemlje poženejo zelene bilke, toda še veliko časa bo minilo, dokler vse ne dozori za žetev.« Nadškof Šuštar je sam pripovedoval, da je nanj naredila močan vtis Kristusova beseda o pšeničnem zrnu, ki pade v zemljo in obrodi obilen sad (Jn 12,24). Ker so imeli doma majhno kmetijo in je kot otrok ter pozneje še kot študent doživljal setev in žetev, si je za svoj grb izbral pšenični klas ter zrna, ki padajo v zemljo. Tudi notranja zveza med žitom in kruhom ter njegovim pomenom za življenje, pa tudi povezava med kruhom in evharistijo sta očitni.

Poudarjal je čut za Boga, za njegovo skrivnost in svetost; čut za čistost srca, čut za ljubezen in popolno predanost Bogu ter za popolno pritrdivanje božji volji; čut za žrtev, odpoved in trpljenje. Za dosego vsega tega je treba prositi: »Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi naša srca po svojem srcu.«

Nadškof je bil velik molivec in zglede molitve za nas vse. Obiskovalci smo ga pogosto našli v kapeli pred Najsvetejšim. Ure in ure je molil. Včasih je tudi ponoči vstajal in kleče molil v svoji sobi. Sveta mašna daritev je bila zanj vedno vrhunec in središče dneva. Običajno je maševal zjutraj, popoldne pa se je udeležil še skupne maše v zavodski kapeli. Kakšen mesec pred njegovo smrtjo sem za dijake maševal v latinščini. Dobro uro prej sem obiskal nadškofa Šuštarja. Pred seboj je imel lekcionar in je premišljeval berilo in evangelij tistega dneva. Nato ga je s. Mira pripeljala v kapelo. Bil je tik ob oltarju. Prejel je sveto

obhajilo pod obema podoba. Nato pa je še dolgo ostal sam, zatopljen v molitev, zahvaljevanje in češčenje.

Molitvenik, brevir, Sveto pismo, Hoja za Kristusom in rožni venec razodevajo, da jih je imel nadškof nenehno v roki. Včasih je rekel: »Rožni venec je sedaj vse dneve moj najdražji spremljevalec.«

Nadškof Šuštar je bil apostol tolažbe. Ob božiču, ki je po njegovem prizadevanju spet postal praznik, je bodril trpeče, ostarele, bolne, osamljene, odrinjene na rob družbe, revne, jetnike, rojake v zamejstvu in svetu: »V tujini sem preživel 35 let, zato iz svoje izkušnje vem, kaj pomeni doživljati hude stvari in skrbi daleč od doma.« Klical je k strpnosti, k spravi, prijateljstvu, plemeniti človečnosti, srčni kulturi, sožitju: »Pustite vse hudo za seboj. Odpustite vsem in vsakomur, ki vam je povzročil kako bolečino ali naredil škodo. Pojdite v novo leto notranje svobodni, polni novega upanja in pričakovanja. Močna vera v Boga, ki je gospodar časov, zgodovine in vseh ljudi, vam bodi trdna podlaga za tako upanje!« Kako zelo se je razveselil plebiscita slovenskega naroda za samostojno in svobodno slovensko državo. Bil je kakor Mojzes, ki je duhovno popeljal slovenski narod v samostojnost in neodvisnost. Nadalje je dosegal 'osvoboditev iz smrtnega molka' ob spravnem bogoslužju v Kočevskem Rogu. Vedel je, da je sprava z mrtvimi lažja kakor sprava z živimi. Zavedal se je, da je lažje spreminjati imena, programe in strukture kakor pa ljudi. Vendar si je neutrudno prizadeval za odkrit, iskren in prijateljski pogovor z vsemi in o vsem. Njegova zasluga za vrnitev Škofovih zavodov v Šentvidu je velika, predvsem njegov velikodušni prispevek za ponovno vzpostavitev in obnovo te zgradbe, v kateri je nekdaj študiral in v kateri je živel zadnjih deset let, od leta 1997 do svoje smrti. Svojo življenjsko daritev je končal junija, ki je posvečen Srcu Jezusovemu. S svojo priprošnjo zdaj gotovo spremlja vse nas. ■

Iz zapisa dr. Antona Štruklja